

somt komme til at forcere Tiendeyderne mere end Halvdelen af deres Udbylles Værdi. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har forklaret — og jeg tror heller ikke, at det var overflødigt —, hvad der er Forslagsstillerens Mening med Afsløsningen af den aarlige Pengeafgift ved Udbydelsen af en Panteobligation i Eiendommen, nemlig, at det skulde være en Panteobligation med 1ste Prioritet; men jeg ser ikke rettere, end at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har forglemt at oplyse, om Meningen har været, at denne Panteobligation skulde være opsigelig eller uopsigelig. Jeg antager imidlertid, at de ærede Forslagsstilleres Mening har været det Sidste; thi dersom Obligationen var opsigelig, ser jeg virkelig ikke, hvorfor den, der afløste ionant, skulde slippe med det Attendobbelte, imedens den, der afløste med en Obligation, som Dagen efter kunde opsiges, skulde betale det Tyvedobbelte. Jeg tør vel altsaa, skjøndt der ikke er Spor af Bestemmelse derom, forudsætte, at Meningen har været, at denne Obligation skulde være uopsigelig. Men i saa Fald er det kun en Omstrivning for en Lante, som kan finde et langt simplere Udtryk; det vil nemlig kun sige, at naar Præstelønningsloven udkommer, omstrives hver 5 Kroners Udbyl til 4 Kroner. De 5 Kroner skulle omstrives til en Obligation, der forventes med 4 Kroner, det er kun en Omstrivning af den Lante, at hver 5 Kroners Udbyl omstrives til 4 Kroners fast Udbyl; thi naar Obligationen er uopsigelig, hviler den lige saa fast paa Eiendommen som tidligere den faste Pengeudbyl. At i alt Fald dette er et klart Tab for Statskassen, Noget, man kan tage og føle paa, som der ikke kan disputeres om, tror jeg ikke vil møde Modsigelse fra nogen Side. Jeg har, som sagt, ikke kunnet faae Die paa det for Staten vigtige Formaal, der skulde opnaas gennem en saadan Fixering af Tiendeydelsen i Penge og en paafølgende Afsløsning af dette Fixum i Penge med en Kapital eller en Obligation, som paa ingen Maade svarede til Værdien, og saa længe mit Syn derpaa er dette, maa jeg nødvendigvis som Finantsminister bestemt modsætte mig et Forslag som det her foreliggende. At Forslagets Gjennemførelse kan være til Fordel for Tiendeyderne, tror jeg ikke, at de ærede Forslagsstillerne kunne have taget noget Hensyn til; thi det er jo ganske klart, at ingen Tiendeyder vilde vinde mere ved dette Forslag end den, hvis Hovedeiend-

dom er tiendefri, men som, knyttet til denne tiendefri Eiendom, har store Kvantiteter af tiendepagtigt Hartkorn. Jeg tror ikke, at de ærede Forslagsstillerne have høvt i alt Fald Saadannes Interesser for Die, og jeg tror altsaa i det Hele ikke, at det er Interessen for Tiendeyderne, der kan have bragt dem til at bringe dette Forslag frem, og Interessen for det Almene ser jeg ikke er tilstede. Endnu en Bestemmelse i Lovforslaget maatte jeg naturligvis som Finantsminister modsætte mig, selv om de andre Bestemmelser i Lovforslaget blive ændrede saaledes, at der ikke kunde indvendes Noget imod dem fra Statskassens Side, og det er Bestemmelsen i § 13 om, at de efter § 12 indkomne Kapitaler, Renter og Afdrag skulle frugtbargjøres ved Opkjøb af Landkreditforeningsobligationer. Jeg vil naturligvis slet ikke opholde mig ved, om det er en særlig Grund til at hæve Kursen paa et enkelt Papir ved gennem Lov at fastsætte, at visse Beløb af Statskassen skulle anvendes til Opkjøb af dem. Men det, jeg vil gjøre opmærksom paa, og som jeg tror, at ikke nogen Finantsminister vil kunne gaa ind paa, er, at foruden Kapitaludbetalingerne og Kapitalafdragene skulde ogsaa Renterne anvendes til saadant Opkjøb. Altsaa, med andre Ord, naar Præstelønningsloven var gennemført, skulde Staten af sine øvrige Indtagter betale Præsternes Lønning; men det, der som Følge af Tiendens Afsløsning vilde komme ind i Renter, maatte man ikke bruge dertil, men til Opkjøb af Kreditforeningsobligationer. Jeg tror ikke, nogen Finantsminister vil kunne gaa ind derpaa.

Chr. Jensen: Nærværende Lovforslag skiller sig fra tidligere Forslag om Tiendeafløsning derved, at det kun angaar Præstetienden, og man skulde tro, at der saa meget mere var Sandynlighed for, at det kunde gaa igjennem, som der jo omtrent samtidig er indbragt en Præstelønningslov, og de to Lovforslag, efter hvad jeg synes, maa uadskilligt følges ad. Jeg har vel hørt fra anden Side, at en Tiendeafløsningslov vilde være en Hemske for en Præstelønningslov; men den Betragtning er jeg ikke istand til at indse Rigtigheden af. Synderlig Udøst til at faae Lovforslaget ført igjennem er der nu vel ikke, efter at vi have hørt den høitæredede Finantsminister, hvis Udtalelser rigtignok gif saa vidt, at jeg ikke ganske kunde følge hans